

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
8.40- en 8.42-AMVB's	5
Natuurbescherming	8
Waterwet	12
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	12
Sociale zekerheid overig	13
TOZO, NOW, TOFA	13
Bestuursrecht overig	14
Algemene verordening gegevensbescherming	14
Belastingdienst-Toeslagen	17
Studiefinanciering	17
Tijdelijke Tegemoetkomingsregeling Kinderopvangtoeslag	18
Vreemdelingenrecht	19
Regulier	19
Asiel	19
Vreemdelingenbewaring	20

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 142

MK ABRS, 16-02-2022, 202101683/1/A3

korpschef van politie.

Awb 8:56

Tijdelijke regeling bestuursrecht 10 lid 2

Tijdelijke algemene regeling zaaksbehandeling Rechtspraak

ZITTING. Veilig mailen. I.c. staat vast dat de advocaat van appellant een Zivver account heeft. De rechtbank heeft daarom de kennisgeving voor de zitting via veilig mailen mogen verzenden. Gelet hierop en omdat aannemelijk is dat de kennisgeving naar hem is verzonden en de mail met de kennisgeving is geopend, is er geen grond voor het oordeel dat de verzending van de kennisgeving gebrekkig is verlopen.

Besluit waarbij de korpschef de toestemming aan [bedrijf] om beveiligingswerkzaamheden door [appellant] te laten verrichten, ingetrokken. [...]

Uitnodiging zitting bij de rechtbank

2. [appellant] betoogt dat de rechtbank hem niet op de juiste wijze heeft uitgenodigd voor de zitting. Daardoor heeft hij ten onrechte geen mondelinge toelichting op de gronden van het beroep kunnen geven, aldus [appellant].

2.1. Ingevolge artikel 10, tweede lid, van de Tijdelijke regeling bestuursrecht, versie van 26 juni 2020, kan de griffier telefonisch of per veilige e-mail een tijdstip voor een zitting met partijen afspreken. De uitnodiging of oproeping voor de zitting kan per veilige e-mail geschieden.

De Tijdelijke algemene regeling zaaksbehandeling Rechtspraak bevat een regeling over veilig mailen. In paragraaf 1.3.1 staat dat (proces-)stukken en berichten die per post of fax kunnen worden verzonden, zolang deze regeling van kracht is, ook uitgewisseld kunnen worden via de 'veilig mailen voorziening van de Rechtspraak' (veilig mailen). In paragraaf 1.3.2 staat dat de rechter of griffier een (proces-)stuk of bericht dat tot een of meer geadresseerden is gericht, via veilig mailen kan verzenden, indien deze geadresseerde(n):

- a. daar om verzoekt; of
- b. akkoord is gegaan met een verzoek van de rechter of griffier om in te stemmen met veilig mailen; of
- c. zelf met de Rechtspraak heeft gecommuniceerd via veilig mailen.

In paragraaf 1.3.3 staat dat bij het gebruik van veilig mailen de verzender gebruik maakt van het hiertoe aangewezen e-mailadres van de 'veilig mailen voorziening van de Rechtspraak' zoals dat per rechtbank en per zaaksoort staat vermeld op www.rechtspraak.nl. Daar staat ook vermeld op welke wijze een partij kan verzoeken om toegang tot veilig mailen.

Uit informatie op de website van Rechtspraak.nl volgt dat advocaten zich kunnen aanmelden voor veilig mailen. Voor veilig mailen gebruikt de rechtspraak het beveiligde platform Zivver. Aanmelding volgt na een uitnodiging van Zivver per e-mail. Voor het aanmelden dient een stapsgewijze procedure te worden gevolgd waarbij een Zivver-account moet worden aangemaakt. Als laatste stap dient de aanmelder zijn account te koppelen aan zijn beroepsgroepnummer (BAR-nummer). Bij het koppelen moet de aanmelder handmatig het BAR-nummer invullen. [...]

Vaststaat dat [advocaat] een Zivver account heeft. De rechtbank heeft daarom de kennisgeving voor de zitting via veilig mailen mogen verzenden. Gelet hierop en omdat aannemelijk is dat de

kennisgeving naar hem is verzonden en de mail met de kennisgeving is geopend, is er geen grond voor het oordeel dat de verzending van de kennisgeving gebrekkig is verlopen.

Het betoog slaagt niet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:502](#)

JnB 2022, 143

MK ABRS, 16-02-2022, 202100226/1/A3

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Awb 1:3

BESLUIT. De afwijzing van het verzoek van [appellant sub 1] e.a. om in overleg te treden over het voor hen vanaf 2007 buiten toepassing laten van de algemeenverbindendverklaring van de collectieve arbeidsovereenkomsten Bouwnijverheid, Bouw & Infra en BTER en de verplichtstelling tot deelname aan de bedrijfstakpensioenfondsen in die sectoren, is geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. [Appellant sub 1] e.a. betogen weliswaar terecht dat de minister bevoegd is om algemeen verbindende voorschriften zoals de algemeenverbindendverklaring en de verplichtstelling buiten toepassing te laten vanwege strijd met hoger recht of algemene rechtsbeginselen, maar de minister heeft die bevoegdheid alleen in het geval hij een besluit op grond van een aan hem toekomende bevoegdheid neemt waarin hij die algemeen verbindende voorschriften toepast.

[ECLI:NL:RVS:2022:501](#)

JnB 2022, 144

MK ABRS, 16-02-2022, 202003259/1/R1

raad van de gemeente Rotterdam.

Awb 1:3

BESLUIT. I.c. is het warmteplan - voor zover het gaat om de hoofdstukken 1, 2 en 3 waarin een inkadering van de aansluitplicht op het warmtenet wordt gegeven - een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Het Bouwbesluit 2012 geeft de raad de bevoegdheid een warmteplan vast te stellen. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat hoofdstuk 4, waarin de raad heeft beoogd handvatten voor de beoordeling van de gelijkwaardigheid te geven, deelt in het besluitkarakter. De rechtbank heeft door te oordelen dat hoofdstuk 4 van het warmteplan in strijd is met het Bouwbesluit 2012, niet onderkend dat dit hoofdstuk geen besluitkarakter heeft en er geen beroep bij de bestuursrechter tegen dit hoofdstuk mogelijk is. Vanwege het ontbreken van het besluitkarakter had de raad het bezwaar tegen hoofdstuk 4 van het warmteplan niet-ontvankelijk moeten verklaren.

[ECLI:NL:RVS:2022:517](#)

JnB 2022, 145

Rechtbank Rotterdam, 31-01-2022 (publ. 14-02-2022), ROT 21/4052

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Awb 1:3, 4:104 lid 1

BESLUIT. I.c. is de brief waarin verweerder heeft medegedeeld dat bepaalde vorderingen niet zijn verjaard geen besluit in de zin van artikel 1:3, van de Awb. Gelet op artikel 4:104, eerste lid, van de Awb verjaart de rechtsovereenkomst tot betaling van een geldsom in beginsel vijf jaren nadat de voorgeschreven betalingstermijn is verstreken. Verjaring treedt van rechtswege in.

Voormelde brief brengt geen wijziging in de rechtspositie van eiser en is niet op rechtsgevolg gericht. Eisers verzoek om te bevestigen dat de vorderingen zijn verjaard, komt neer op een verzoek tot het geven van een verklaring voor recht dat de vorderingen zijn verjaard.

Verweerder is daartoe niet bevoegd en de bestuursrechter evenmin. Eiser dient zich hiervoor tot de burgerlijke rechter te wenden. Verwijzing naar de uitspraak van de CRvB van 20 april 2020, [ECLI:NL:CRVB:2020:985](#).

[ECLI:NL:RBROT:2022:590](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2022, 146

MK ABRS, 16-02-2022, 202006380/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Drimmelen.

Algemene wet bestuursrecht (Awb)

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.10 lid 1 onder b, 2.27

Besluit omgevingsrecht (Bor) 6.5

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. ZONNEPARK. FAIR PLAY. Vergunningverlening aan Zonnepark De Bergen en afwijzing aanvragen voor andere zonneparken. I.c. volgt de Afdeling het oordeel van de rechtbank dat de inhoudelijke toetsing aan het gemeentelijke “Beleidskader grootschalige zonnevelden” niet voor alle aanvragen op een gelijke wijze is verlopen in die zin dat het er de schijn van heeft dat Zonnepark De Bergen is bevoordeeld ten opzichte van de andere vergunningaanvragen. Strijd met het fair play beginsel.

Dit geldt ook voor het nieuwe besluit. In de inhoudelijke beoordeling van de criteria en uitgangspunten in het beleidskader ziet de Afdeling nog altijd een onjuiste uitleg van de criteria en een niet beargumenteerde voorkeur voor de aanvraag van Zonnepark De Bergen. Mede daardoor is de Afdeling van oordeel dat de toetsing opnieuw niet objectief en voor alle aanvragen op gelijke voet is uitgevoerd.

[ECLI:NL:RVS:2022:437](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2022:442](#).

Bij deze uitspraken is een [persbericht](#) (“Procedure voor vergunningen voor zonneparken in Drimmelen niet objectief verlopen”) uitgebracht.

JnB 2022, 147

MK ABRS, 16-02-2022, 202006870/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Noordwijk.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, 2.12 lid 1

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II artikel 1, 2 aanhef en onderdeel 12

WABO. HANDHAVING. Last onder dwangsom om 4 penanten, 2 toegangspoorten en het deel van de erfafscheiding dat direct grenst aan de uitbouw op het perceel te verlagen en verlaagd te houden tot ofwel een hoogte van 1 m, ofwel tot dezelfde hoogte als de aansluitende erfafscheiding. De Afdeling stelt vast dat tussen partijen geen overeenstemming bestaat over de vraag waar in dit geval de voorgevelrooilijn is gelegen en dat hierover ter zitting geen volledige duidelijkheid kon worden verkregen. Ter zitting heeft het college toegelicht dat de voorgevelrooilijn terugliggend is ten opzichte van de muur nabij de voordeur, maar dat die muur naar alle waarschijnlijkheid niet volledig voor de voorgevelrooilijn staat. Op grond van artikel 2, aanhef en onderdeel 12, van bijlage II van het Bor is een erfafscheiding vergunningvrij, mits deze niet hoger is dan 2 m en, voor zover hier van belang, achter de voorgevelrooilijn staat. Omdat ten aanzien van de gehele muur nabij de voordeur handhavend wordt opgetreden, terwijl niet duidelijk is of en welk gedeelte daarvan zich achter de voorgevelrooilijn bevindt, is de Afdeling, anders dan de rechtbank, van oordeel dat het besluit op bezwaar [...] in zoverre in strijd met artikel 3:2 van de [...] (Awb) niet met de vereiste zorgvuldigheid is voorbereid en in strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb niet berust op een deugdelijke motivering.

[ECLI:NL:RVS:2022:492](#)

JnB 2022, 148

MK Rechtbank Den Haag, 01-02-2022 (publ. 10-02-2022), SGR 21/4060

college van burgemeester en wethouders van Gouda, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder c, 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4 aanhef en onderdeel 11

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. EVENEMENTEN. GELUID. Gedeeltelijke vernietiging tijdelijke omgevingsvergunning evenemententerrein. De rechtbank is van oordeel dat verweerder bij het bestreden besluit niet toereikend heeft gemotiveerd dat omwonenden geen onevenredige geluidshinder ondervinden van de te houden evenementen in de categorieën 1, 2 en 3 in totaliteit en in onderlinge samenhang bezien. Met het oog op handhaving van geluidshinder, dienen in de geluidsvoorschriften ook de grenswaarden in dB(A) te worden opgenomen. Op deze wijze is helder wat wel en niet is toegestaan.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:795](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 11-02-2022 (publ. 14-02-2022),

([ECLI:NL:RBROT:2022:961](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB 2022, 149

MK Rechtbank Oost-Brabant, 03-02-2022 (publ. 15-02-2022), SHE 20/2240

college van burgemeester en wethouders van Oirschot.

Wet milieubeheer (hierna: Wm) 8.41 lid 1

Activiteitenbesluit milieubeheer 1.10

Wet natuurbescherming (hierna: Wnb)

ACTIVITEITENBESLUIT MILIEUBEHEER. Afwijzing handhavingsverzoek. Uit artikel 8.41, eerste lid, van de Wm in samenhang met artikel 1.10, eerste en tweede lid, van het Activiteitenbesluit, volgt dat het doen van een melding van het oprichten of het veranderen van (de werking van) een inrichting een wettelijke verplichting is. Omdat deze melding i.c. ten tijde van de beslissing op het verzoek om handhaving niet was gedaan, was sprake van een overtreding. Verweerder was dan ook bevoegd om handhavend op te treden, maar de gebruikmaking van die bevoegdheid zou in de gegeven omstandigheden onevenredig zijn. Het doen van een melding kan niet leiden tot een verandering in de referentiesituatie waarmee bij de toetsing van een aanvraag om een vergunning op grond van de Wnb rekening zou moeten worden gehouden.

Besluit waarbij verweerder het verzoek van eiseres tot handhaving ten aanzien van de inrichting van derde-partij heeft afgewezen. [...]

2.6 Uit artikel 8.41, eerste lid, van de Wet milieubeheer, gelezen in samenhang met artikel 1.10, eerste en tweede lid, van het Activiteitenbesluit, volgt dat het doen van een melding van het oprichten of het veranderen van (de werking van) een inrichting een wettelijke verplichting is. Als er, zoals in dit geval, geen of minder dieren worden gehouden, behorende tot andere categorieën rundvee dan de 84 vleesstieren op grond van de bestaande melding, is er sprake van een verandering die had moeten worden gemeld. Omdat deze melding ten tijde van de beslissing op het verzoek om handhaving niet was gedaan, was sprake van een overtreding. Verweerder was dan ook, anders dan hij in het primaire en het bestreden besluit heeft betoogd, bevoegd om handhavend op te treden.

In zoverre slaagt het betoog van eiseres.

Moest verweerder ook handhavend optreden? [...]

3.2 Eiseres lijkt hiermee te bedoelen dat de melding rechtgevolgen in het leven roept. Uit de door eiseres in dit verband aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 28 augustus 2019 <https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBOBR:2022:333 - a245e9fd-4304-4d90-80fa-21ae3a2acf51> [Red.: [ECLI:NL:RVS:2019:2887](https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RVS:2019:2887)] kan dit echter niet worden afgeleid.

De Afdeling overweegt in die uitspraak: [...]

Uit deze overwegingen leidt de rechtbank veeleer het tegendeel af. Uit de eerste rechtsoverweging, in combinatie met rechtsoverweging 8, blijkt dat de melding geen invloed heeft op wat is toegestaan. Dit komt overeen met wat hierover in de Memorie van

Toelichting <https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBOBR:2022:333 - 4bb42457-c1c5-4d5b-83e1-979fac014d4e> [Red.: Kamerstukken II 1988/89, 21 087, nr. 3, p. 41.] is vermeld. Volgens de Memorie van Toelichting heeft de melding op grond van het Activiteitenbesluit een signaleringsfunctie voor het bevoegd gezag. Dat wordt er door de melding van in kennis gesteld dat een meldingsplichtige activiteit wordt verricht. Ook kan de melding van belang zijn voor derden. Om die reden is bekendmaking van de melding voorgeschreven. Omwonenden kunnen door de bekendmaking van de melding controleren aan welke voorschriften een bedrijf moet voldoen.

3.3 De rechtbank heeft in een uitspraak van 15 februari

2021 <https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBOBR:2022:333 - 704863f5-3135-49c9-890c-6042980bb543> [Red.: [ECLI:NL:RBOBR:2021:570](https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBOBR:2021:570)] geoordeeld dat, op basis van het Activiteitenbesluit, eerder vergunde rechten met betrekking tot het gehouden veebestand niet vervallen, wanneer gedurende enige tijd de inrichting niet of gedeeltelijk wordt gebruikt. Deze rechten

vervallen evenmin wanneer er verzuimd is een melding te doen van een wijziging van de inrichting. Omdat aan een melding geen rechtsgevolgen zijn verbonden (volgens de genoemde uitspraak van de Afdeling van 28 augustus 2019), mogen volgens de rechtbank ook geen rechtsgevolgen worden verbonden aan het mogelijke verzuim om een melding te doen.

De rechtbank ziet geen aanleiding om hierover in deze zaak anders te oordelen.

3.4 Wanneer de melding achterwege blijft, staat strikt genomen de mogelijkheid open tot bestuursrechtelijke handhaving, zoals de oplegging van een last onder bestuursdwang of onder dwangsom. Toepassing hiervan ligt echter in het algemeen niet direct in de rede in gevallen als hier aan de orde, omdat de melding geen rechtsgevolgen heeft. Wel zou daartoe kunnen worden overgegaan in situaties waarin door het niet melden aan het bevoegd gezag belangrijke gegevens over de inrichting worden onthouden, waardoor ook de handhaving kan worden bemoeilijkt. Die situatie doet zich naar het oordeel van de rechtbank hier niet voor. Eiseres kan, omdat een melding niet is gericht op rechtsgevolg, met haar verzoek om handhaving vanwege het niet doen van de vereiste melding niet bereiken wat zij wil, namelijk dat er in de toekomst geen of minder dieren op de locatie kunnen worden gehouden. Dit leidt ertoe dat handhaving in die situatie, ten opzichte van daarmee te dienen doelen, onevenredig zou zijn.

3.5 Samenvattend komt de rechtbank tot de conclusie dat verweerder bevoegd was om handhavend op te treden, maar dat gebruikmaking van die bevoegdheid in de gegeven omstandigheden onevenredig zou zijn. Verweerder behoefde dan ook niet, vanwege het niet melden van een verandering in de inrichting, handhavend op te treden.

Het betoog van eiseres faalt in zoverre.

Zijn er gevolgen van een melding in het kader van de Wet natuurbescherming?

4.1 Eiseres heeft in haar aanvullende beroepschrift aangegeven dat een melding overeenkomstig artikel 1.10 van het Activiteitenbesluit gevolgen kan hebben voor de referentiesituatie ingevolge de Wet natuurbescherming (Wnb). [...]

4.2 In de door eiseres genoemde uitspraak van 31 maart 2010 [Red.: [ECLI:NL:RVS:2010:BL9656](#)] heeft de Afdeling overwogen: [...]

4.3 Uit deze uitspraak kan worden afgeleid dat de daarin genoemde melding krachtens de Wet milieubeheer of de daaraan voorafgaande Hinderwet beide zijn te beschouwen als een toestemming waarvoor de procedure voor voorafgaande beoordeling als bedoeld in artikel 6, derde en vierde lid, van de HRL (Habitatrichtlijn) niet geldt, indien deze toestemming is verleend voor afloop van de omzettingstermijn van de Habitatrichtlijn, te weten op 1994.

4.4 Zowel de melding krachtens de Wet milieubeheer, als de melding krachtens de aan de Wet milieubeheer voorafgaande Hinderwet, zoals die wetten voorheen golden, had betrekking op veranderingen van de inrichting of van de werking daarvan waarvoor een vergunning op grond van de desbetreffende wet gold. Ook konden alleen veranderingen worden gemeld die in milieuhygiënisch opzicht een verbetering opleverden, of die milieuneutraal waren. Deze meldingen hadden invloed op wat als vergunde situatie gold. Dit blijkt ook uit de door eiseres aangehaalde uitspraken.

Hiermee verschilt het karakter van deze meldingen van dat van een melding als bedoeld in artikel 1.10 van het Activiteitenbesluit. Een dergelijke melding moet worden gedaan voor inrichtingen waarop, of voor zover, algemene regels uit het Activiteitenbesluit van toepassing zijn. De melding stelt het bevoegd gezag in staat om te bezien of aan die algemene regels wordt voldaan. De melding heeft geen invloed op activiteiten die op grond van een vergunning zijn toegestaan.

Zoals de rechtbank in rechtsoverweging 4.4 van een tussenuitspraak van 30 december 2019 <https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBOBR:2022:333 - 42688c92-0dc6-4b18-a015-0204a1f18532> [Red.: [ECLI:NL:RBOBR:2019:7440](https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBOBR:2019:7440)] heeft overwogen, vervallen, op basis van het Activiteitenbesluit, eerder vergunde rechten met betrekking tot het gehouden veebestand niet, wanneer gedurende enige tijd de inrichting niet of gedeeltelijk wordt gebruikt. Dit is in overeenstemming met een uitspraak van de Afdeling van 30 juli 2014 [Red.: [ECLI:NL:RVS:2014:2823](https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RVS:2014:2823)], waarin zij overwoog:

"Dat de normstelling voor bepaalde milieugevolgen van bepaalde activiteiten in vergunningplichtige inrichtingen daarmee is vervat in het Activiteitenbesluit milieubeheer, laat onverlet dat een wijziging van een vergunningplichtige inrichting moet worden verwerkt in de voor die inrichting geldende vergunning. Het doen van een melding op grond van het Activiteitenbesluit milieubeheer is daarvoor niet voldoende, want een dergelijke melding kan de vergunning niet wijzigen."

4.5 In dit geval betekent dit dat de melding ingevolge artikel 1.10 van het Activiteitenbesluit er niet toe kan leiden dat milieuactiviteiten waarvoor toestemming is verleend bij de in rechtsoverweging 1.1 genoemde vergunning en meldingen niet langer zijn toegestaan. Het doen van een melding kan dan ook niet leiden tot een verandering in de referentiesituatie waarmee bij de toetsing van een aanvraag om een vergunning op grond van de Wnb rekening zou moeten worden gehouden.

Het betoog van eiseres over de betekenis van de melding in het kader van de Wnb faalt. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2022:333](https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBOBR:2022:333)

Overige jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- MK Rechtbank Den Haag, 01-02-2022 (publ. 10-02-2022), SGR 21/3809 ([ECLI:NL:RBDHA:2022:794](https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBDHA:2022:794)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2022, 150

MK Rechtbank Oost-Brabant, 16-02-2022, SHE 20/3037

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

Regeling natuurbescherming (Rnb) 2.3, 2.4, 2.4a, 2.5, 2.6, 2.7, 2.8, 2.8a, 2.8b, 2.8c, 2.8d, 2.10 lid 4

NATUURBESCHERMING. PAS-MELDINGEN. HANDHAVING. CONCREET ZICHT OP LEGALISATIE. EVENREDIGHEID. Afwijzing handhavingsverzoek tegen derde-partij wegens het in werking hebben van een biomassa-energiecentrale zonder natuurvergunning. I.c. is geen sprake van een concreet zicht op legalisatie. Geoordeeld wordt dat verweerder onvoldoende heeft onderbouwd en gemotiveerd dat handhavend optreden zo onevenredig is dat hij van handhaving moest afzien. Hij heeft in ieder geval de specifieke omstandigheden van het bedrijf onvoldoende in kaart gebracht en hij is onvoldoende ingegaan op de staat van de Natura 2000-gebieden die gevolgen ondervinden van het bedrijf. Zo kan verweerder geen goede afweging maken van de betrokken belangen. Gegrond beroep.

[...] *Inleiding*

1. Op 29 mei 2019 verklaarde de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) artikel 2.12 van het Besluit natuurbescherming (Bnb) onverbindend, omdat het Programma Aanpak

Stikstof (PAS) niet voldeed aan de eisen in artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn (richtlijn 92/43/EEG). Dat betekende dat voor activiteiten die waren gemeld onder die regeling alsnog een vergunning op basis van de Wnb (verder: natuurvergunning) nodig was. Zo ook voor de biomassa-energiecentrale van de derde-partij. [...]

[...] De besluitvorming van verweerder

[...] 3.3 In het bestreden besluit is verweerder afgeweken van het advies van de HAC. Verweerder heeft de bezwaren ongegrond verklaard en het primaire besluit, onder aanpassing van de motivering, in stand gelaten. Verweerder ziet af van handhaving omdat hij een concreet zicht op legalisatie zag in de start van het legalisatietraject door PAS-melders in de gelegenheid te stellen zich te melden bij de Rijksdienst voor Ondernemend Nederland (RVO) om gedane PAS-meldingen te legaliseren.

[...] Er was geen concreet zicht op legalisatie

[...] 4.4 Tussen partijen is niet in geschil (en ook de rechtbank gaat ervan uit) dat voor de biomassa-energiecentrale een natuurvergunning is vereist. Vanwege de stikstofdepositie die door de biomassa-energiecentrale wordt veroorzaakt is er geen aanleiding voor het oordeel dat significante gevolgen voor Natura 2000-gebieden op voorhand zijn uitgesloten. De derde-partij heeft die natuurvergunning niet en overtreedt daarmee artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb.

[...] 4.6 De derde-partij heeft geen ontvankelijke aanvraag ingediend en er is dus geen concreet zicht op legalisatie. Weliswaar heeft verweerder in het bestreden besluit een concreet zicht op legalisatie gezien in het beleid en de regelgeving die toen werden ontwikkeld voor de legalisatie van PAS-meldingen, maar verweerder heeft dit standpunt in het verweerschrift verlaten. Deze beroepsgrond van eiseres slaagt.

4.7 Daarom is het beroep van eiseres gegrond en zal het bestreden besluit worden vernietigd.

[...] Er is nog steeds geen concreet zicht op legalisatie

[...] 6. In artikel 1.13a van de Wnb is een wettelijke opdracht aan de Minister van LNV opgenomen om zorg te dragen voor het legaliseren van de projecten met een geringe stikstofdepositie op Natura 2000-gebieden die voldeden aan de voorwaarden van artikel 2.12 van het Bnb, zoals dat luidde op 28 mei 2019. Hiervoor is de Rnb met ingang van 13 januari 2022 aangepast² en is een programma opgesteld, waarvan een ontwerp ter inzage heeft gelegen. Ter zitting heeft verweerder aangegeven dat het programma waarschijnlijk in februari 2022 definitief zal worden vastgesteld. Daarna moeten de in het programma opgenomen maatregelen binnen drie jaar worden uitgevoerd.

[...] 7. De rechtbank geeft hierna een korte omschrijving van de stappen die nodig zijn om tot legalisatie te komen.³

[...] 9. Op basis van het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat in dit geval nog steeds geen sprake is van een concreet zicht op legalisatie. Ook als wordt aangenomen dat de tweede stap al is afgerond, is op dit moment onduidelijk of en zo ja, wanneer, er voldoende depositieruimte beschikbaar komt in de Natura 2000-gebieden waarop de stikstofdepositie van het project plaatsvindt. Vervolgens moet nog worden gezien of er voldoende depositieruimte kan worden gereserveerd voor het project van de derde-partij. Pas als voldoende depositieruimte is gereserveerd voor de derde-partij en de derde-partij al een ontvankelijke aanvraag voor een natuurvergunning heeft ingediend, zou naar het oordeel van de rechtbank sprake zijn van een concreet zicht op legalisatie. Immers pas na reservering van depositieruimte voor het betrokken PAS-project zijn er in beginsel geen beletselen om de aanvraag te vergunnen.

Is handhavend optreden onevenredig?

[...] 10.3 De rechtbank stelt voorop dat verweerder, gelet op het algemeen belang dat gediend is met handhaving, in beginsel zal moeten optreden tegen een overtreding van een wettelijk voorschrift.

Slechts onder bijzondere omstandigheden mag van verweerder worden gevegd dit niet te doen. Dit kan zich voordoen indien concreet zicht op legalisatie bestaat. Hierboven heeft de rechtbank al geoordeeld dat dit concreet zicht er nu niet is. Verder kan handhavend optreden zodanig onevenredig zijn in verhouding tot de daarmee te dienen belangen en doelen dat van optreden in die concrete situatie behoort te worden afgezien.

10.4 De rechtbank stelt vast dat de door verweerder genoemde omstandigheden gelden voor heel veel, zo niet alle PAS-melders. Er is niet een verzoek om handhaving ingediend tegen alle PAS-melders maar dat zou een kwestie van tijd kunnen zijn na de uitspraak van de Afdeling van 19 januari 2022⁹ op basis waarvan de Minister van LNV bedrijfsadresgegevens van agrarische PAS-melders aan eiseres moet geven. Dat maakt de afweging van verweerder een erg algemene afweging. De HAC merkte in haar advies (ten aanzien van meerdere PAS-melders) al op dat verweerder niet was ingegaan op de concrete situatie. Ook de rechtbank vindt dat een algemene afweging te veel afbreuk doet aan de hierboven genoemde beginselplicht tot handhaving. Verweerder kan slechts afzien van handhaving als dit onevenredig is in verhouding tot de daarmee te dienen belangen en doelen in een concrete situatie. Dit wordt ook benadrukt in de recente uitspraak van de Afdeling van 2 februari 2022¹⁰ naar aanleiding van de conclusie van de advocaten-generaal Widdershoven en Wattel van 7 juli 2021.¹¹ De rechtbank is van oordeel dat verweerder eerst alle feiten en omstandigheden van dit concrete geval in kaart zal moeten brengen en pas daarna kan afwegen of handhavend optreden zo onevenredig is dat daarvan ten aanzien van de derde-partij moet worden afgezien. Hierbij zal verweerder in dit geval de volgende omstandigheden moeten betrekken of inventariseren en de volgende vragen moeten beantwoorden:

- Evident is dat als gevolg van de uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2019¹² het ervoor moet worden gehouden dat de gevolgen van het bedrijf voor Natura 2000-gebieden nooit voldoende passend zijn beoordeeld. Daarom kan niet worden uitgesloten dat al enige tijd significante gevolgen voor de betrokken Natura 2000-gebieden optreden. Handhavend optreden (sluiting) kan een geschikt middel zijn om deze gevolgen te voorkomen en om de strijdigheid met artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb en artikel 6, derde lid, van de Habitatrictlijn op te heffen.
- Zijn er voor het bedrijf andere manieren om een natuurvergunning te verkrijgen? Met andere woorden, is het voor het bedrijf noodzakelijk om het PAS Legalisatieprogramma af te wachten? De rechtbank wijst erop dat het bedrijf ook een passende beoordeling van de gevolgen van de activiteit voor Natura 2000-gebieden zou kunnen maken. Het bedrijf zou verder kunnen kiezen voor het treffen van extra beschermingsmaatregelen (bijvoorbeeld emissie-reducerende maatregelen) of voor extern salderen. Weliswaar zijn hiermee kosten gemoeid, maar het bedrijf kan deze kosten mogelijk verhalen op de overheid bij een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel. Mogelijk moeten op basis van andere regelgeving al extra maatregelen worden getroffen met een emissie-reducerend effect als gevolg waarvan geen natuurvergunning meer nodig is of het bedrijf genoodzaakt is te stoppen.
- Wat is het betrokken natuurbelang? Is het noodzakelijk om het bedrijf te sluiten of kan de natuur een stootje hebben? Hierbij zal de staat van de Natura 2000-gebieden in kaart moeten worden gebracht die gevolgen ondervinden van het bedrijf. Verweerder heeft op dit moment niet in beeld wat de staat van de Natura 2000-gebieden is, omdat de geactualiseerde analyses van de verschillende Natura 2000-gebieden pas in het najaar van 2022 beschikbaar zijn. Mogelijk is de staat van Natura 2000-gebieden zo goed, dat alleen daarom al geen significante gevolgen van een beperkte stikstofdepositie te verwachten zijn. Het kan ook zijn dat de staat van de Natura 2000-gebieden (en de daarin voorkomende voor stikstof gevoelige habitats) dusdanig is verslechterd dat een

natuurvergunning niet (meer) kan worden verleend. De enkele omstandigheid dat verweerder van mening is dat sprake is van een geringe stikstofdepositie van dit bedrijf, is onvoldoende. Vele kleine beetjes hebben toch een groot gevolg en verweerder is bij vergunningverlening gehouden te kijken naar de cumulatieve effecten met andere activiteiten die gevolgen hebben voor de Natura 2000-gebieden.

– Wat is de stand van zaken met betrekking tot het legalisatieprogramma? Hoeveel depositieruimte is beschikbaar of komt beschikbaar op afzienbare termijn? De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat de termijn in artikel 1.13a van de Wnb geen harde termijn lijkt te zijn, in de zin dat het legalisatietraject van PAS-melders na die termijn zonder meer wordt afgesloten, of het traject nu succesvol is geweest voor alle PAS-melders of niet.

– Verweerder merkt terecht op dat de regelgeving de derde-partij dwong om een melding in te dienen in plaats van een vergunning aan te vragen.

– Wat zijn de gevolgen van handhaving (sluiting van het bedrijf?) en kunnen deze gevolgen op een andere wijze worden voorkomen? In dit geval is van belang dat het bedrijf nu zijn volledige capaciteit niet benut. Een ander bedrijf is afhankelijk van de derde-partij voor de levering van stoom. Verweerder zal moeten nagaan of sluiting evenwichtig is in het licht van deze gevolgen. Dit is geen volledige lijst van feiten en omstandigheden. Er kunnen ook andere feiten en omstandigheden zijn die een rol kunnen spelen. Verweerder moet in ieder geval alle relevante feiten, omstandigheden en belangen die door partijen worden aangevoerd meewegen en dat is nu onvoldoende gebeurd.

10.5 De rechtbank is van oordeel dat verweerder onvoldoende heeft onderbouwd en gemotiveerd dat handhavend optreden zo onevenredig is dat hij van handhaving tegen de biomassa-energiecentrale van de derde-partij moest afzien. Hij heeft in ieder geval de specifieke omstandigheden van het bedrijf onvoldoende in kaart gebracht en hij is onvoldoende ingegaan op de staat van de Natura 2000-gebieden die gevolgen ondervinden van het bedrijf. Zo kan verweerder geen goede afweging maken van de betrokken belangen. [...]

[...] *Conclusie*

13 Het beroep is gegrond en de rechtbank vernietigt het bestreden besluit. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2022:461](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Rechtbank van dezelfde datum inzake

[ECLI:NL:RBOBR:2022:460](#)

JnB 2022, 151

Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 10-02-2022, BRE 21/5679 WABOM VV
college van Gedeputeerde Staten van de provincie Zeeland, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

NATUURBESCHERMING. INTERN SALDEREN. EMISSIEFACTOREN. RAV. De voorzieningenrechter is van oordeel dat verweerder i.c. redelijkerwijs niet heeft kunnen besluiten dat voor het wijzigen van de dieraantallen geen natuurvergunning is vereist op grond van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb. Zowel op basis van de aanvraag en de beschikbare stukken ten tijde van het bestreden besluit als de daarna overgelegde stukken heeft verweerder in redelijkheid niet kunnen besluiten dat significante gevolgen voor Natura 2000-gebieden uitgesloten konden worden. Uit die stukken blijkt onvoldoende dat intern gesaldeerd kan worden en dat de wijziging van de dieraantallen niet zal leiden tot een

toename van stikstof-depositie op stikstofgevoelige habitattypen op nabijgelegen Natura 2000-gebieden. De ammoniakemissie en daarmee gepaard gaande stikstofdepositie op Natura 2000-gebieden in de beoogde situatie is daarvoor op dit moment onvoldoende zeker. Dat kan pas worden vastgesteld, wanneer nader onderzoek is verricht naar de wetenschappelijke zekerheid van de emissiefactor voor het emissiearme stalsysteem uit de Rav. Schorsing bestreden besluit.

[ECLI:NL:RBZWB:2022:665](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Voorzieningenrechter ABRS, 14-02-2022 (publ.: 16-02-2022), 202102771/2/R1 ([ECLI:NL:RVS:2022:466](#));
- MK ABRS, 16-02-2022, 201900845/3/R2 ([ECLI:NL:RVS:2022:507](#));
- MK ABRS, 16-02-2022, 202002919/1/A2 ([ECLI:NL:RVS:2022:504](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2022, 152

MK Rechtbank Overijssel, 14-02-2022 (publ. 16-02-2022), ZWO 21/703

Raad van bestuur van het Uwy, verweerder.

BW 7:673e lid 2

COMPENSATIE TRANSITIEVERGOEDING. Uit artikel 7:673e van het BW volgt dat de compensatievergoeding niet hoger kan zijn dan het bedrag aan transitievergoeding dat verschuldigd zou zijn bij het beëindigen van de arbeidsovereenkomst op de dag na het verstrijken van de periode van loondoorbetaling bij ziekte (dus 2 jaar na de eerste ziektedag). Het bedrag dat verweerder betaalt, is nooit hoger dan de feitelijk door de werkgever betaalde vergoeding (zie Kamerstukken II 2016:2017, 34699, nr 3).

De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de wet geen ruimte biedt voor het betoog van eiseres dat ook compensatie kan worden verleend voor de door eiseres betaalde transitievergoeding over de periode dat het dienstverband in verband met de opzegtermijn langer heeft geduurd. De verwijzing naar de toepasselijke CAO kan eiseres in dit geval niet baten. De wettekst is duidelijk. Voor de rechtbank is er geen ruimte om hiervan af te wijken. De beroepsgronden slagen niet.

[ECLI:NL:RBOVE:2022:430](#)

JnB 2022, 153

MK Rechtbank Overijssel, 11-02-2022 (publ. 16-02-2022), AWB 21/489 en 21/490

Raad van bestuur van het Uwy, verweerder.

BW 7:673e lid 2

COMPENSATIE TRANSITIEVERGOEDING. In de tekst van artikel 7:673e lid 2 BW ligt naar het oordeel van de rechtbank besloten dat het peilmoment gelegen is op de dag na het verstrijken van de reguliere wachttijd bij ziekte. Ook in de wetsgeschiedenis heeft de rechtbank geen aanknopingspunten gevonden voor het standpunt van eiseres. Bovendien impliceert de door eiseres voorgestane uitleg dat ook werkgevers die na 1 juli 2015 overgaan tot beëindiging van reeds lang slapende dienstverbanden, in aanmerking zouden kunnen komen voor compensatie van de door hen, in verband met de beëindiging van dit slapende dienstverband, betaalde transitievergoeding. Ook in die situatie wordt immers voldaan aan de voorwaarden voor compensatie zoals opgenomen in artikel 7:673e lid 1 BW en kan slechts het bepaalde in artikel 7:673e lid 2 BW op de wijze zoals uitgelegd door verweerder, beletten dat aanspraak bestaat op betaling van compensatie.

De rechtbank acht het niet aannemelijk dat het de bedoeling van de wetgever is geweest om bij de beëindiging van reeds lang slapende dienstverbanden, de compensatieregeling toe te passen, met name niet omdat in artikel VI van de Wet maatregelen transitievergoeding is bepaald dat de compensatie niet verder terugwerkt dan tot 1 juli 2015.

Het betoog van eiseres dat zij verplicht was een transitievergoeding te betalen omdat de dienstverbanden zijn doorgelopen na 1 juli 2015 volgt de rechtbank niet. Uit de jurisprudentie van de civiele rechter, meer in het bijzonder het Xella-arrest van de HR ([ECLI:NL:HR:2019:1734](#)) volgt dat een werkgever in beginsel alleen gehouden is een slapend dienstverband te beëindigen, indien hij aanspraak kan maken op compensatie van (de gehele of gedeeltelijke) transitievergoeding ingevolge artikel 7:673e BW. In de situaties hier aan de orde was dat niet geval.

[ECLI:NL:RBOVE:2022:428](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2022, 154

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 10-02-2022 (publ. 17-02-2022), BRE 21/2464 TOZO

dagelijks bestuur van gemeenschappelijke regeling Samenwerking de Bevelanden (de Bevelanden), verweerder.

Participatiewet (PW) 31, 32

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo) 1, 5

TOZO. TERUGVORDERING. ARBEIDSONGESCHIKTHEIDSUITKERING. In deze procedure kan de rechtbank alleen de herziening en terugvordering van de Tozo-uitkering van eiser en zijn partner als gevolg van het alsnog betrekken van eisers arbeidsongeschiktheidsuitkering beoordelen.

Een arbeidsongeschiktheidsuitkering is inkomen in de zin van artikel 32 van de Participatiewet en daarmee inkomen voor de Tozo. De Bevelanden heeft dan ook terecht eisers arbeidsongeschiktheidsuitkering als inkomen aangemerkt en betrokken bij de Tozo-uitkering. Naar het oordeel van de rechtbank is de Bevelanden, gelet op eisers inkomsten,

bevoegd tot herziening en terugvordering van de Tozo-uitkering. Blijkens artikel 2 van de Beleidsregels Terug- en invordering, verhaal en Krediet hypotheek GR De Bevelanden 2019 maakt de Bevelanden gebruik van die bevoegdheden. Van dringende redenen om van terugvordering af te zien, is de rechtbank niet gebleken.

[ECLI:NL:RBZWB:2022:696](https://www.eclinet.nl/zoek?query=ECLI:NL:RBZWB:2022:696)

JnB 2022, 155

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 10-02-2022 (publ. 17-02-2022), BRE 21/112 TOZO

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Schouwen-Duiveland, verweerder.

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo) 2, 10, 12

TOZO. Het besluit van het college tot weigering van een lening op grond van de Tozo voor opleidingskosten, autokosten en deurwaarderkosten (boven het verstrekte bedrag van € 300,-), houdt stand.

[ECLI:NL:RBZWB:2022:698](https://www.eclinet.nl/zoek?query=ECLI:NL:RBZWB:2022:698)

JnB 2022, 156

Rechtbank Amsterdam, 13-01-2022 (publ. 17-02-2022), AMS 21/1415

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.

Participatiewet (PW) 78f

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandige ondernemers (Tozo)

TOZO. TWEE BEDRIJVEN. De vraag is of eiseres recht heeft op twee keer € 4.509,93 omdat zij twee bedrijven heeft en voor beide een aanvraag heeft ingediend. De rechtbank beantwoordt die vraag ontkennend. De Tozo is gebaseerd op artikel 78f van de Participatiewet. De regeling voorziet in de verlening van algemene bijstand of bijstand ter voorziening in de behoefte aan bedrijfskapitaal. Eiseres heeft algemene bijstand gevraagd. De hoogte van deze bijstandsuitkering is gebaseerd op het inkomen. Ook is de woonsituatie is van belang. Deze bepaalt welke norm van toepassing is. Dat is in het geval van eiseres de norm voor gehuwden of mensen met een gezamenlijke huishouding. De uitkering voor deze categorie bedraagt maximaal € 1.503,31 per maand. Omdat eiseres geen inkomen had, is aan haar het maximale bedrag toegekend. Meer dan dat kan eiseres niet krijgen. Het is dus niet zo dat zij omdat zij twee bedrijven heeft, recht heeft op meer algemene bijstand. Dat betekent dat verweerder de tweede aanvraag terecht heeft afgewezen.

[ECLI:NL:RBAMS:2022:661](https://www.eclinet.nl/zoek?query=ECLI:NL:RBAMS:2022:661)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene verordening gegevensbescherming

JnB 2022, 157

MK ABRS, 16-02-2022, 202100800/1/A3

Autoriteit Persoonsgegevens.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 5 lid 1 aanhef en onder b

Wet maatschappelijke ondersteuning (hierna: Wmo) 5.1.2, 5.2.2

AVG. I.c. is de verwerking van persoonsgegevens door de Regionale Instelling voor Beschermd wonen Arnhem en Veluwe Vallei in het kader van de uitvoering van de Wmo noodzakelijk voor de vervulling van een taak van algemeen belang.

Besluit waarbij de AP een verzoek van [appellante] om handhavend op te treden tegen de stichting Regionale Instelling voor Beschermd wonen Arnhem en Veluwe Vallei (hierna: de RIBW) heeft afgewezen. [...]

2. [appellante] betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de wettelijke grondslag voor gegevensverwerking ontbreekt. [...]

Beoordeling van het hoger beroep

- Toetsingskader

2.1. De verwerking van persoonsgegevens kan rechtmatig zijn als die noodzakelijk is voor de vervulling van een taak van algemeen belang. Daarvoor moet allereerst worden beoordeeld of het doel waarvoor de persoonsgegevens worden verwerkt welbepaald en uitdrukkelijk omschreven is. Verder moet worden beoordeeld of met de aan de orde zijnde verwerking van de persoonsgegevens ook het betreffende doel wordt bereikt. Daarbij moet het doel passen binnen de taak van algemeen belang. In het geval de verwerking van de persoonsgegevens voor het bereiken van het specifieke doel in deze zin noodzakelijk is, moet vervolgens worden beoordeeld of de inbreuk op de privacy evenredig is met de belangen die zijn gediend met de verwerking van de persoonsgegevens. Zoals de Afdeling eerder heeft geoordeeld in de uitspraak van 20 september 2017,

[ECLI:NL:RVS:2017:2555](#), moet in het licht van het EU-Handvest daartoe worden beoordeeld of de inbreuk op de privacy is beperkt tot wat voor het behalen van het doel strikt noodzakelijk is. Met name moet worden beoordeeld of het doel waarvoor de persoonsgegevens worden verwerkt in redelijkheid niet op een andere, voor de bij de verwerking van persoonsgegevens betrokken personen minder nadelige wijze kan worden verwezenlijkt. De intensiteit waarmee dit dient te gebeuren wordt mede bepaald door de specificiteit van de aangedragen alternatieven. Met andere woorden: hoe gedetailleerder de betrokkene het alternatief beschrijft, hoe indringender het onderzoek van de AP moet zijn.

- Doeleinden van gegevensverwerking

2.2. Artikel 5, eerste lid, aanhef en onder b, van de AVG bepaalt dat persoonsgegevens voor welbepaalde, uitdrukkelijk omschreven en gerechtvaardigde doeleinden moeten worden verzameld. Uit overwegingen 41 en 45 van de considerans volgt dat de AVG niet voorschrijft dat voor elke afzonderlijke verwerking specifieke wetgeving vereist is. Er kan worden volstaan met wetgeving die als basis fungeert voor verscheidene verwerkingen. Die wetgeving moet duidelijk en nauwkeurig zijn en de toepassing daarvan moet voorspelbaar zijn voor degenen op wie deze van toepassing is. In dit verband is artikel 5.1.2, eerste lid, onder a, van de Wmo van belang. Daarin staat dat een aanbieder die een maatwerkvoorziening levert, bevoegd is tot het verwerken van persoonsgegevens van de cliënt, voor zover deze gegevens zijn verkregen van de cliënt en noodzakelijk zijn voor het aan die cliënt leveren van onder meer de diensten waartoe hij zich tegenover het college of de cliënt heeft verbonden. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 5.1.2 van de Wmo, Kamerstukken 2, 2013/14, 33 841, nr. 3, pagina 172, volgt dat het daarbij ook gaat om het afleggen van verantwoording aan het college en het leveren van gegevens aan het CAK. Uit het vorenstaande volgt dat persoonsgegevens van cliënten door de RIBW op grond van artikel 5.1.2, eerste lid, onder a, van de Wmo worden verwerkt, voor zover dat noodzakelijk is om een maatwerkvoorziening te kunnen leveren en om verantwoording aan het college te kunnen afleggen. Deze doeleinden zijn

welbepaald, uitdrukkelijk omschreven en gerechtvaardigd. Dat de RIBW als opdrachtnemer aan de gemeente verder een verantwoordingsplicht heeft, volgt uit artikel 9 van de Algemene bepalingen. Dat op grond van die bepaling van de RIBW kan worden verlangd om de daadwerkelijke uitgaven aan voedsel te verantwoorden en dat het daarom noodzakelijk is kassabonnen te verzamelen, zoals de AP stelt, heeft [appellante] niet weerlegd. Gelet hierop is de Afdeling van oordeel dat het verzamelen van persoonsgegevens door de RIBW met artikel 5, eerste lid, aanhef en onder b, van de AVG in overeenstemming is.

Het betoog slaagt niet.

- Taak van algemeen belang

2.3. Artikel 6, eerste lid, aanhef, van de AVG bepaalt dat verwerking alleen rechtmatig is indien aan ten minste een van de voorwaarden genoemd in a tot en met f is voldaan. In deze zaak moet worden beoordeeld of de verwerking noodzakelijk is voor de vervulling van een taak van algemeen belang (artikel 6, eerste lid, aanhef en onder e, van de AVG). Uit artikel 2.1.1, eerste lid, van de Wmo volgt dat het gemeentebestuur een taak van algemeen belang heeft. In die bepaling staat dat het gemeentebestuur zorg draagt voor de maatschappelijke ondersteuning. In de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 2.1.1 van de Wmo, Kamerstukken 2, 2013/14, 33 841, nr. 3, pagina 129, staat dat deze bepaling de taakopdracht aan de gemeenten bevat om zorg te dragen voor maatschappelijke ondersteuning en de basisbepaling is voor de verantwoordelijkheid van de gemeente. De taakopdracht heeft betrekking op alle onderdelen van het begrip maatschappelijke ondersteuning, aldus de geschiedenis van de totstandkoming. Artikel 2.6.4, eerste lid, van de Wmo bepaalt dat het college de uitvoering van de Wmo door derden kan laten verrichten. De gemeente heeft met de RIBW een overeenkomst gesloten over het leveren van een maatwerkvoorziening en de RIBW is daarom een aanbieder als bedoeld in artikel 1.1.1, eerste lid, van de Wmo. De RIBW vervult als zodanig een taak van algemeen belang van het college.

Het betoog slaagt niet.

- Noodzakelijkheid

2.4. Voor de vraag of de verwerking van de persoonsgegevens noodzakelijk is, moet worden beoordeeld of het doel waarvoor de persoonsgegevens worden verwerkt in redelijkheid niet op een andere, minder nadelige wijze kan worden verwezenlijkt. Het doel van de verwerking door de RIBW is het afleggen van financiële verantwoording aan de gemeente. Als alternatief voor het ter beschikking stellen van voedingsgeld en het controleren van kassabonnen, noemt [appellante] het verstrekken van voedingsgeld in forfaitaire bedragen. De AP stelt terecht dat in dat geval niet kan worden gecontroleerd of het door de gemeente ter beschikking gestelde budget aan de RIBW voor voeding ook voor dat doel wordt aangewend. Het afleggen van financiële verantwoording aan de gemeente is dan dus niet mogelijk. Ook kan de AP worden gevolgd in haar standpunt dat de RIBW de daadwerkelijke uitgaven mag verantwoorden. Gelet hierop heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het doel van de verwerking niet op een andere, minder nadelige wijze kan worden verwezenlijkt.

Het betoog slaagt niet.

- Evenredigheid

2.5. [...] Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de verwerking van persoonsgegevens niet verder gaat dan noodzakelijk is. Daarbij is van belang dat de hiervoor beschreven werkwijze alleen wordt gevolgd om verantwoording aan de gemeente te kunnen afleggen voor de door de gemeente verstrekte vergoedingen. Er worden daarvoor niet meer gegevens verwerkt dan nodig is.

Het betoog slaagt niet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:497](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2022, 158

Conclusie Staatsraad AG mr. P.J. Wattel, 16-02-2022, 202006547/2/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen

Besluit kinderopvangtoeslag 8a

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. KINDEROPVANGTOESLAG. BEGRIP “GEWERKTE UREN”. CONCLUSIE STAATSRAAD AG. Bij het berekenen van het recht op kinderopvangtoeslag moet het begrip ‘gewerkte uren’ worden uitgelegd als de uren die werknemer en werkgever overeenkomen in een arbeidscontract en niet het aantal uren dat de werknemer feitelijk aan arbeid besteedt.

[ECLI:NL:RVS:2022:516](#)

Bij deze conclusie is een [persbericht](#) (“Voor kinderopvangtoeslag zijn ‘gewerkte uren’ de uren in het arbeidscontract”) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB 2022, 159

MK CRvB, 21-01-2022 (publ. 17-02-2022), 20/2354 WSF

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wet studiefinanciering 2000 (Wsf 2000) 5.16

STUDIEFINANCIERING. BIJZONDERE OMSTANDIGHEID. DETENTIE. De minister wordt niet gevolgd in zijn standpunt dat detentie, omdat dit het gevolg is van het eigen handelen van betrokkene, niet kan worden aangemerkt als een bijzondere omstandigheid in de zin van artikel 5.16, eerste lid, van de Wsf 2000. De minister heeft het verzoek om verlenging van de diplomatermijn ten onrechte afgewezen.

Afwijzing verlenging diplomatermijn.

Raad: 4.4. Partijen zijn verdeeld over de vraag of detentie kan worden aangemerkt als een bijzondere omstandigheid in de zin van artikel 5.16, eerste lid, van de Wsf 2000. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de bepalingen over de verlenging van de diplomatermijn wordt afgeleid dat onder bijzondere omstandigheden worden verstaan omstandigheden, van tijdelijke dan wel structurele aard, waardoor de student niet in staat is tot studeren, dan wel waardoor de student studievertraging oploopt (Kamerstukken II, 1999/2000, 26 873, nr. 3, p. 10 en 59; nr. 8, p. 42). Kort gezegd moeten de gestelde omstandigheden het feitelijk onmogelijk maken om zonder vertraging te studeren. Dat, zoals de minister stelt, de betreffende bijzondere omstandigheid die tot studievertraging leidt, geen gevolg mag zijn van het eigen handelen van de student, vindt geen steun

in de tekst van de wet noch kan dit uit de wetsgeschiedenis worden afgeleid. Dat geldt temeer nu ingevolge de tweede volzin van artikel 5.16, tweede lid, van de Wsf 2000 functiebeperking en chronische ziekte door de wetgever in ieder geval worden aangemerkt als bijzondere omstandigheden (van structurele aard). De wetgever heeft hierbij niet als (additionele) voorwaarde gesteld dat de student geen aandeel mag hebben gehad in het ontstaan van de functiebeperking. Een student die een functiebeperking overhoudt aan zijn eigen, bijvoorbeeld roekeloze, gedrag wordt door de wetgever niet uitgesloten van de regeling in artikel 5.16, tweede lid, van de Wsf 2000. Het voorgaande leidt tot de slotsom dat de minister niet gevolgd wordt in zijn standpunt dat detentie, omdat dit het gevolg is van het eigen handelen van betrokkene, niet kan worden aangemerkt als een bijzondere omstandigheid in de zin van artikel 5.16, eerste lid, van de Wsf 2000.

4.5. Blijkens de hen in artikel 5.16, vijfde lid, van de Wsf 2000 toebedeelde taak worden de onderwijsinstellingen door de wetgever het beste in staat geacht zich een beeld te vormen van het causale verband tussen de door de student gestelde bijzondere omstandigheden en zijn (on)mogelijkheden tot studeren. De onderwijsinstelling heeft verklaard, en daar gaat de minister in het bestreden besluit ook van uit, dat het voor betrokkene gedurende de periode dat hij in detentie zat onmogelijk was om aan het onderwijs deel te nemen en tentamens af te leggen. Met deze verklaring is dan ook het causale verband tussen de gestelde bijzondere omstandigheid, de detentie, en de opgelopen studievertraging van vier jaar en ruim tien maanden vast komen te staan. De door de onderwijsinstelling getrokken conclusie dat betrokkene als een direct gevolg van de periode van detentie niet in staat is geweest om binnen de diplomatermijn hoger onderwijs het afsluitend examen te behalen wordt gedragen door de door de onderwijsinstelling gegeven motivering. Vanaf het moment dat betrokkene zijn opleiding heeft kunnen hervatten resteerde onvoldoende tijd om het afsluitend examen te kunnen behalen. De minister heeft deze conclusie verder ook niet betwist.

4.6. Uit wat is overwogen in 4.4 en 4.5 volgt dat voldaan is aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 5.16, eerste en vijfde lid, van de Wsf 2000, zodat de minister het verzoek om verlenging van de diplomatermijn ten onrechte heeft afgewezen.

[ECLI:NL:CRVB:2022:293](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Tijdelijke Tegemoetkomingsregeling Kinderopvangtoeslag

JnB 2022, 160

Rechtbank Limburg, 26-01-2022 (publ. 14-02-2022), ROE 20 / 2589

Minister van Financiën, verweerder.

Tijdelijke Tegemoetkomingsregeling Kinderopvangtoeslag (TKO) 5

TIJDELIJKE TEGEMOETKOMINGSREGELING KINDEROPVANGTOESLAG. I.c. heeft verweerder erkend dat eiser een substantieel lagere tegemoetkoming heeft ontvangen dan het bedrag aan tegemoetkoming dat op basis van het werkelijke aantal uren opvang zou zijn vastgesteld. Toepassing van artikel 5 van de TKO levert daardoor onevenredig nadeel op voor eiser. De rechtbank is daarom, in navolging van de rechtbank Midden-Nederland en op dezelfde gronden, van oordeel dat artikel 5 van de TKO in dit geval buiten toepassing had moeten blijven. Verwijzing naar uitspraak Rechtbank Midden-Nederland van 28-07-2021,

[ECLI:NL:RBMNE:2021:3758.](#)

[ECLI:NL:RBLIM:2022:539](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2022, 161

MK ABRS, 10-02-2022, 202003677/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 9

VWEU 20

REGULIER. Een vreemdeling die een beroep doet op het arrest Chavez-Vilchez hoeft zijn identiteit en nationaliteit niet ondubbelzinnig aan te tonen met andere documenten. Als een vreemdeling geen geldig document voor grensoverschrijding of een geldig identiteitsbewijs heeft overgelegd om zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen, kan hij zijn identiteit en nationaliteit met alle andere middelen, waaronder zijn verklaringen, aannemelijk maken.

2. Deze uitspraak gaat over de bewijsmaatstaf en het beoordelingskader voor de identiteit en nationaliteit van een gestelde derdelander die een beroep doet op het arrest Chavez-Vilchez [\[ECLI:EU:C:2017:354\]](#). [...]

3.1. Uit de uitspraak van 24 februari 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:356](#), onder 3.3 en 3.5, volgt dat de staatssecretaris in het kader van een beroep op het arrest Chavez-Vilchez niet van een vreemdeling mag verlangen dat hij een geldig document voor grensoverschrijding of een geldig identiteitsbewijs overlegt als die vreemdeling zijn identiteit en nationaliteit ondubbelzinnig aantoont met andere documenten. Dat betekent dat een vreemdeling niet eerst aannemelijk hoeft te maken dat hij in bewijsnood verkeert voordat hij zijn identiteit en nationaliteit met andere documenten mag aantonen.

3.2. Anders dan de Afdeling in de uitspraak van 24 februari 2021 heeft overwogen en onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 29 september 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2159](#), onder 8.1, overweegt de Afdeling nu dat een vreemdeling die een beroep doet op het arrest Chavez-Vilchez zijn identiteit en nationaliteit niet ondubbelzinnig hoeft aan te tonen met andere documenten. Als een vreemdeling geen geldig document voor grensoverschrijding of een geldig identiteitsbewijs heeft overgelegd om zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen, kan hij zijn identiteit en nationaliteit met alle andere middelen, waaronder zijn verklaringen, aannemelijk maken. De staatssecretaris moet vervolgens beoordelen of de vreemdeling daarin is geslaagd. Daarbij moet hij alle door de vreemdeling aangedragen middelen afzonderlijk en in onderlinge samenhang kenbaar bezien. De staatssecretaris mag in dat verband - gemotiveerd - aan de aangedragen middelen een verschillende bewijswaarde toekennen en belang hechten aan verklaringen die een vreemdeling voor het ontbreken van een geldig document voor grensoverschrijding of een geldig identiteitsbewijs heeft gegeven.

[ECLI:NL:RVS:2022:433](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2022, 162

MK ABRS, 16-02-2022, 202003129/1/V2 en 202004875/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3, 9

Vluchtelingenverdrag 1

Richtlijn 2011/95/EU 2, 6, 10

Vw 2000 29

Voorschrift Vreemdelingen 2000 3.37a, 3.37

ASIEL. Verwijzingsuitspraak. De Afdeling stelt prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie over de vervolgingsgrond politieke overtuiging in artikel 10, eerste lid, aanhef en onder e, van de Kwalificatierichtlijn.

Inleiding

1. Deze verwijzingsuitspraak gaat over de uitleg van de vervolgingsgrond politieke overtuiging in artikel 10, eerste lid, aanhef en onder e, van Richtlijn 2011/95/EU (hierna: de Kwalificatierichtlijn) en de daarmee samenhangende beoordeling van de gegrondheid van de vrees voor vervolging. De vraag is of in het geval waarin een vreemdeling nog niet in de negatieve belangstelling staat van de autoriteiten in het land van herkomst en zich beroept op zijn voor het eerst in het land van ontvangst gemanifesteerde politieke overtuiging, die vreemdeling aannemelijk moet maken dat die overtuiging van een bepaalde sterkte is om als vluchteling onder het Unierecht beschermd te worden. In dit verband spreekt het Engels van 'strength of conviction', het Frans van 'force de conviction' en het Duits van 'Stärke der Überzeugung'. [...]

Prejudiciële vragen

47. De Afdeling verzoekt het Hof antwoord te geven op de volgende prejudiciële vragen:

1. Moet artikel 10, eerste lid, aanhef en onder e, van de Kwalificatierichtlijn zo worden uitgelegd dat de vervolgingsgrond politieke overtuiging ook kan worden ingeroepen door verzoekers die alleen een politieke mening zeggen te hebben en/of die te uiten, zonder dat zij gedurende hun verblijf in hun land van herkomst en sinds hun verblijf in het land van ontvangst in de negatieve belangstelling van een actor van vervolging hebben gestaan?
2. Als vraag 1 bevestigend wordt beantwoord, en dus een politieke mening al voldoende is om aangemerkt te worden als een politieke overtuiging, welke plaats moet dan de sterkte van die politieke opvatting, gedachte of mening en het belang voor de vreemdeling van de daaruit voortvloeiende activiteiten krijgen in het onderzoek en de beoordeling van een asielerzoek, dat wil zeggen het onderzoek naar de realiteitszin van de gestelde vrees voor vervolging van die verzoeker?
3. Als vraag 1 ontkennend wordt beantwoord, is dan de maatstaf dat die politieke overtuiging diepgeworteld moet zijn, en zo nee, wat is dan de aan te leggen maatstaf en hoe moet die worden toegepast?
4. Als de maatstaf is dat die politieke overtuiging diepgeworteld moet zijn, kan dan van een verzoeker die niet aannemelijk maakt dat hij een diepgewortelde politieke overtuiging heeft, worden verwacht dat hij het uiten van zijn politieke opvatting bij terugkeer naar het land van herkomst achterwege laat, om zo niet de negatieve belangstelling van een actor van vervolging te wekken?

[ECLI:NL:RVS:2022:505](#)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2022, 163

MK ABRs, 16-02-2022, 202107105/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a, 59b lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Wijziging grondslag van de maatregel. In zijn eerste grief klaagt de vreemdeling terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat er geen consequenties behoeven te worden verbonden aan het feit dat hij op 31 oktober 2021 krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 in bewaring is gesteld omdat de grondslag van de maatregel tijdig is gewijzigd. Omdat de vreemdeling zijn asielwens voorafgaande aan de eerste inbewaringstelling heeft geuit, heeft de staatssecretaris hem ten onrechte krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, in bewaring gesteld. Dat de grondslag van de maatregel binnen twee dagen is gewijzigd, maakt dit niet anders, omdat de maatregel van meet af aan onrechtmatig is opgelegd. In dit opzicht is hier sprake van een andere situatie dan in de door de rechtbank genoemde uitspraak van 21 februari 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:504](#), onder 2.1, waarin de voortvarendheid van het wijzigen van de grondslag van de opgelegde maatregel van bewaring aan de orde was. [ECLI:NL:RVS:2022:479](#)

JnB 2022, 164

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 16-02-2022 (publ. 16-02-2022), NL22.1684

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Zicht op uitzetting naar Algerije binnen een redelijke termijn ontbreekt niet.

11. De rechtbank overweegt, zoals ook door verweerder aangegeven, dat de omstandigheden waarop de uitspraak van de Afdeling van 17 september 2021 [\[ECLI:NL:RVS:2021:2092\]](#) is gebaseerd wezenlijk zijn gewijzigd. Er bestaan naar het oordeel van de rechtbank thans geen aanknopingspunten voor het oordeel dat in de onderhavige procedure zicht op uitzetting naar Algerije binnen een redelijke termijn ontbreekt. De rechtbank betreft hierbij dat er op zeer korte termijn overleg plaats zal vinden met de Algerijnse consul en eiser -inmiddels- verklaart de Algerijnse nationaliteit te hebben. Verweerder heeft op vragen van de rechtbank aangegeven het uitzettingstraject van Algerijnse onderdanen actief te monitoren en de voortgang te bewaken. Eiser heeft desgevraagd ook geen nadere argumenten voor een andere conclusie aangedragen, maar enkel verwezen naar bovengenoemde uitspraak van de Afdeling en een rechtbankuitspraak met de opmerking dat de informatie van verweerder weinig concreet is.

De rechtbank concludeert dan ook op grond van de door verweerder verschaft informatie en toelichting hierop dat de beroepsgrond dat de maatregel van aanvang af onrechtmatig is omdat ten tijde van de oplegging duidelijk was dat zicht op uitzetting ontbreekt niet slaagt.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:1126](#)

[Naar inhoudsopgave](#)